

Den amerikanske borgerkrig

I 1860 var USA ved at gå op i limningen. I årets sidste måned forlod South Carolina unionen. Snart fulgte endnu seks sydstater trop, og en ny konføderation, the Confederate States of America, blev grundlagt. I maj 1861 meldte endnu fire sydstater sig ud af USA og blev en del af konføderationen. Hvordan var det kommet så vidt, at unionen på denne måde var ved at falde fra hinanden?

Katalysatoren for konflikten var slaveriet, og forholdet mellem nord og syd var igennem ti år blevet stadig mere spændt. Sydstaternes økonomi var baseret på anvendelsen af sorte slaver til plantagedrift, og med begrundelse i påstanden om, at sorte tilhørte en lave-restående race, hævdede man en moralsk og forfatningsmæssig ret til at have ejendomsretten over dem.

I de langt mere industrialiserede nordstater var slaveriet for længst afskaffet, og sydstaternes brug af slaver mødte stærk modstand. Nogle afskyede slaveriet af moralske og humanitære årsager (de såkaldte "abolitionister"). Andre interesserede sig mindre for slavernes ve og vel, men mente, at slaveejerne havde urimelige økonomiske fordele i deres landbrugsproduktion.

Konflikten tog til efterhånden, som USA ekspanderede mod vest, for det var ikke så meget slaveriet i Syden striden stod om, som hvorvidt slaveri skulle være tilladt i de mange nye territorier, som efterhånden blev en del af USA. Efter års optrapning nåede konflikten et nyt højdepunkt, da Abraham Lincoln fra det nydannede republikanske parti vandt præsidentvalget i 1860. Endnu inden han var tiltrådt embedet havde South Carolina forladt unionen

Lincoln mente imidlertid ikke, at USA var en frivillig sammenslutning af suveræne stater, som man uden videre kunne forlade. Han var opsat på at tvinge udbryderne tilbage i unionen, om nødvendigt med magt. Den 12. april 1861 blev det første skud løsnet i, hvad der skulle blive en af de mest blodige krige i moderne tid.

De fleste regnede med, at krigen blev kortvarig, men den blev først bragt til ende fire år senere, da konføderationens general Robert E. Lee den 9. april 1865 overgav sig til nordstaternes general Ulysses S.

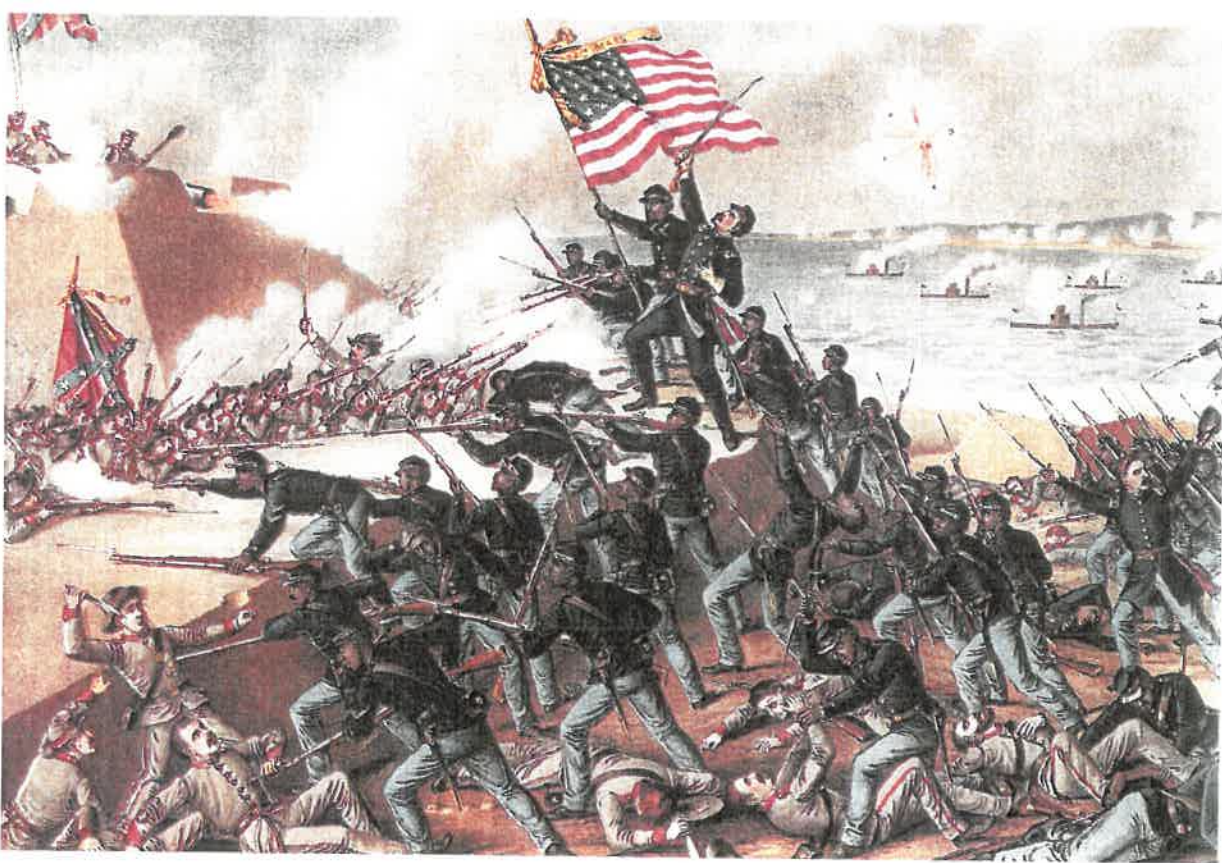
Grant i Appomattox, Virginia. Allerede to år tidligere havde præsident Lincoln proklameret, at alle slaver i sydstaterne nu var frie. Som en skæbnens ironi havde også konføderationen i krigens sidste fase tilbudt slaverne frihed, hvis de ville kæmpe mod nordstaternes hær.

Det er svært at forestille sig noget mere traumatisk for en nation end en borgerkrig, og man kunne derfor forestille sig, at det var en periode i landets historie, som amerikanerne gerne så henvist til glemslen. Men faktisk forholder det sig anderledes. Krigen dyrkes med stor passion af mange og biblioteker, og boghandler bugner med bøger om emnet.

Årsagen hertil er først og fremmest den fortolkningsramme, man har valgt at sætte krigen ind i. Den er blevet til "den anden amerikanske revolution" - en blodig renselsesproces, der rykkede nationen tættere på idealet om frihed og lighed for alle, samtidig med, at den endegyldigt slog fast, at USA var én nation.

At borgerkrigen ikke vedblev at være et nationalt traume, men i stedet blev en brik i dannelsen af en fælles national identitet er bemærkelsesværdigt, men det er ikke noget, der skete automatisk efter krigen. Bitterheden var stor på begge sider. Faktisk var det først omkring udbruddet af Den spansk-amerikanske Krig i 1898, at historikere, veteranorganisationer og andre interesserede parter nåede frem til en slags kompromis om borgerkrigens årsager og betydning, således at den kunne gøres til en del af den fælles nationale mytologi.

Beskrivelserne af slaveriets grusomhed blev nedtonet til fordel for et mere romantisk billede af livet i "Det gamle Syden". Borgerkrigen blev primært fremstillet som en krig for at bevare unionen. Sydstatsoldaterne blev heller ikke længere fremstillet som forrædere, men som patrioter, som man kunne hylde for deres mod uden at hylde den sag de havde kæmpet for (et princip man også et lille århundrede senere anvendte for at kunne hylde veteranerne fra Vietnamkrigen). Fra begyndelsen af 1900-tallet kunne krigsveteraner fra Nord og Syd udtrykke en fælles patriotisme ved at paradere sammen på den årlige Memorial Day.

1. Maleri af det 54. infanteriregiment fra Massachusetts - den første enhed af sorte soldater, som kæmpede i unionshæren. Billedet, hvis ophavsmand ikke kendes, viser det slag, som kostede en stor del af regimentets soldater livet. Det forgæves forsøg på at indtage Fort Wagner i South Carolina (regimentet og slaget er skildret i den fremragende borgerkrigsfilm *Ærens Mark*, 1989).

2

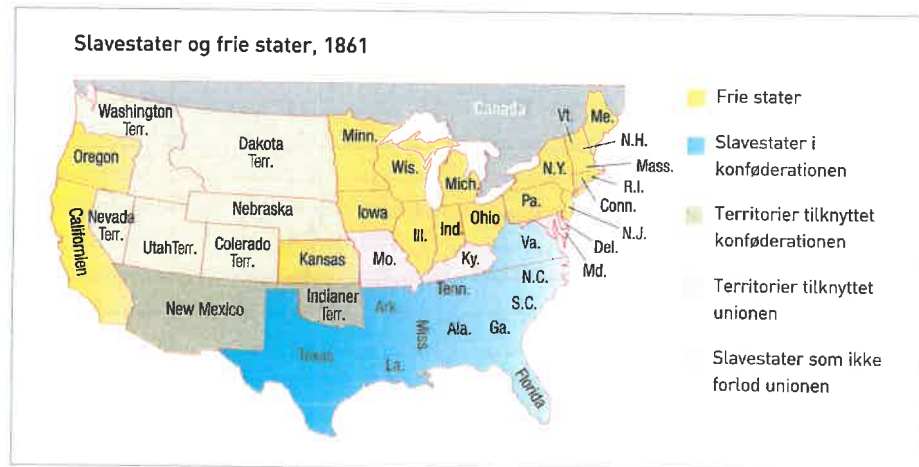

3

4

2. En symbolsk forsoning mellem krigsveteraner i anledning af Den spanske-amerikanske krig, 1898.
3. Abraham Lincoln (1809-65).
4. Ruinerne af Richmond efter nordstatstroppernes angreb, 1865.

NOGLE MILEPÆLE I AMERIKANSK HISTORIE, 1865-1941

1865: Sydstaterne indfører så mange restriktioner for de frigitte slaver ("black codes"), at deres vilkår atter minder om slaveri.

1867-77: Genopbygningsperioden ("Reconstruction"). Sydstaterne sættes under politisk og militær administration nordfra. Adskillige sorte repræsentanter fra sydstaterne vælges ind i Kongressen.

1867: USA køber Alaska fra Rusland.

1868: Præsident Andrew Johnson stilles for en rigsret, men bliver ikke afsat. Kongressen vedtager den 14. forfatningstilføjelse, som skal sikre alle amerikanere deres borgerlige rettigheder uden hensyn til race.

1870: Den 15. forfatningstilføjelse vedtages for at sikre, at sorte borgere ikke berøves deres stemmeret.

1868-72: Ku Klux Klan terroriserer sorte i Syden. Kongressen vedtager lovgivning, som fører til klanens opløsning.

1869: USA's første transkontinentale jernbane, Union Pacific, fra Nebraska til Californien bliver færdig. Landets første fagforening, the Knights of Labor bliver dannet.

1876: Slaget ved Little Big-horn.

1877-1896: Mange landmænds utilfredshed med deres økonomiske vilkår får dem til at støtte nye politiske reformbevægelser, deriblandt The People's (Populist) party.

1880'erne: Immigranter fra Syd- og Østeuropa begynder at ankomme i store antal.

1881: Præsident James A. Garfield myrdes.

1890-1900: Sorte borgere berøves atter deres stemmeret i Syden.

1890: Kongressen vedtager Sherman Antitrust-loven i et forsøg på dæmme op for den voldsomme koncentration af kapital og magt, som finder sted i disse år hos nye industrigiganter som Standard Oil og Carnegie Steel Company.

1890: Massakren i Wounded Knee sætter punktum for de foregående årtiers indianerkrige.

1890: Feminister organiserer sig, som et led i kampen for stemmeret, i National American Women's Suffrage Association.

1896: I sagen Plessy mod Ferguson erklærer Højesteret, at raceadskillelse ikke strider mod forfatningen.

1898-1900: Den spansk-amerikanske Krig giver USA nye besiddelser og protektorater.

1899: Udenrigsminister Hays lancerer "den åbne dørs politik", som afviser traditionel

stormagtsimperialisme til fordel for en politik, som tilskynder andre lande til at åbne dørene for amerikansk kapital. Denne politik styrkes i 1904 med Roosevelts tilføjelser til Monroe-doktrinen.

1901: Præsident William McKinley myrdes.

1903: USA tager kontrol over den nybyggede Panama-kanal.

1900-1920: "Den progressive periode". En række enkeltpersoner og bevægelser forsøger i disse år at reformere lovgivningen og samfundslivet for at dæmme op for nogle af de skadevirkninger, som den hastige industrialisering og urbanisering har medført.

1908: Henry Ford begynder at producere sin Ford T bil og skaber i 1913 en industriel revolution med brugen af samlebånd i produktionen.

1909: Borgerrettighedsorganisationen National Association for the Advancement of Colored People (NAACP) grundlægges.

1917: USA træder ind i Første Verdenskrig, der har raset i Europa siden 1914.

1919: Angsten for kommunister og andre "undergravende elementer" får angiveligt den amerikanske indenrigsminister til at slå hårdt ned på fagforeninger og politiske aktivister, bl. a. med massedeportationer til Europa. Samme år får kvinder med den 19. forfatningstilføjelse stemmeret.

1919: Med den 18. forfatningstilføjelse indføres spiritusforbud i hele USA (ophæves igen i 1933).

1919-20: Præsident Woodrow Wilson forhandler fred i Paris og præsenterer her sin vision om Folkeforbundet. I 1920 forkaster flertallet i Kongressen imidlertid amerikansk deltagelse i organisationen.

1921, 1924: Nye immigrationslove bremser indvandringen fra Syd- og Østeuropa.

1929: Det store børskrak på Wall Street sætter et brat punktum for "de brølende 20'ere" og kaster landet ud i en langvarig økonomisk depression.

1933-1938: Franklin Delano Roosevelt indsættes som præsident og påbegynder sit omfattende reformprogram, New Deal, som bl.a. gennem offentlige arbejdsprojekter forsøger at bekæmpe arbejdsløsheden. Fagbevægelsen får sikret sine rettigheder, og New Deal skaber grundlaget for en velfærdsstat.

1935, 1937: Den amerikanske kongres vedtager neutralitetslove, der skal forhindre, at USA bliver involveret i en krig i Europa.

Verden kommer til USA

I den amerikanske befolkning er der i dag indianere, hvis forfædre blev fordrevet fra deres jord og underlagt den amerikanske regering, sorte hvis forfædre blev taget til fange i Afrika og solgt som slaver til den nye verden, samt borgere af spansk/mexicansk afstamning, hvis hjemegn blev erobret ved krig og gjort til en del af USA. Langt hovedparten af den amerikanske befolkning er imidlertid efterkommere af mennesker, som kom af egen fri vilje. Et helt centralt element i USA's historie er beretningen om den største folkevandring, verden endnu har set. Mere end 70 mio. mennesker er i tidens løb brudt op fra vante opgivelser for at finde bedre levevilkår i det forjættede Amerika. Der er i dag flere mennesker af irsk afstamning i USA, end der er i Irland, ligesom

der også er flere jøder i landet, end der er i Israel. Og strømmen af immigranter fortsætter. I de sidste årtier er der hvert år kommet mellem en halv og en hel million nye borgere til landet. Hver tiende amerikaner er i dag førstegenerationsindvandrere.

Siden USA's grundlæggelse har den nationale mytologi hyldet mangfoldigheden. Immigranter er i de fleste perioder blevet hilst velkomne, fordi industrialisering og økonomisk ekspansion hele tiden har krævet ny arbejdskraft. I Europa overflødiggjorde industrialiseringen i 1800-tallet millioner af menneskers arbejdskraft. I USA skabte den et nyt livsgrundlag for dem. I Europa afskar den økonomiske udvikling dem fra et fortsat liv i landdistrikterne. I USA fandt de para-

”

Hvad er det prægtige ved Rom og Jerusalem, hvor alle nationer og folkeslag kommer for at bede og for at se tilbage, mod det prægtige ved Amerika, hvor alle nationer og folkeslag kommer for at arbejde og se fremad! ... Den sande amerikaner er endnu ikke ankommet. Han er kun i støbeskeen. Jeg siger jer, han vil være sammensmeltningen af alle racer, det kommende supermenneske.

Fra Israel Zangwills skuespil *The Melting Pot*, 1908.

Indvandrerfjendsk satirisk tegning fra 1850'erne viser en whiskey-drikkende irer og en ødrikkende tysker stikke af med valgurnen, mens deres landsmænd laver optøjer i baggrunden.

doksalt nok økonomiske vilkår, der gjorde det muligt for dem at bevare deres traditionelle levevis. En stor gruppe af immigranterne kom primært for at arbejde i en periode og tog faktisk hjem igen, når de havde tjent penge nok. Hovedparten blev dog og hentede eventuelt en kæreste i hjemlandet.

Nye immigrationsbølger

Ganske vist hyldede USA mangfoldigheden, men langt den overvejende del af immigranterne kom indtil slutningen af 1800-tallet fra det nordvestlige Europa, og hovedparten af dem var protestanter. Disse WASPs (White Anglo-Saxon Protestants) tog det i reglen for givet, at deres normer og værdier udgjorde kernen i amerikansk kultur. Disse normer kom dog under pres, da kartoffelpest i 1840'erne drev hundredtusinder af udhungrede irske katolikker til at forlade deres hjemland for at søge lykken i USA. Også mange af de tyske immigranter, der i en jævn strøm kom til landet, var katolikker (amerikanere af tysk herkomst udgør i dag den største etniske gruppe i USA, hvis man tæller englændere, skotter og walisere hver for sig).

Omkring 1880 begyndte endnu en bølge af immigrationer til USA, denne gang hovedsageligt fra Syd- og Østeuropa. Nu var det især italienere, polakker, slaver og russiske jøder, der krydsede Atlanten. Inden den nye

immigrationsbølge havde de udgjort omkring 200.000 mennesker i den amerikanske befolkning. 30 år senere var der i alt ankommet 8,4 mio. fra disse dele af Europa. Blandt årsagerne var en række voldsomme udbrud af jødeforfølgelse i Rusland og Østeuropa mellem 1882 og 1907. Omkring en tredjedel af Ruslands jøder forlod landet, og langt de fleste tog til USA. Også den mexicanske revolution i 1910 sendte strømme af immigranter sydfra til landet. I 1914 kunne de amerikanske myndigheder konstatere, at i alt 16 millioner nye borgere var ankommet i de foregående 25 år

tekst 9

Integration på hvis betingelser?

- et polsk-amerikansk synspunkt (1910)

I begyndelsen af 1900-tallet var immigrationen fra Østeuropa på sit højeste. Sociologen Emily Green Balch forsøgte i en bog med titlen Our Slavic Fellow Citizens (1910) at skildre, hvordan slaviske immigranter opfattede betingelserne for at blive integreret i det amerikanske samfund. Her gengiver hun en samtale med en polsk-amerikansk præst om emnet.

- Det føles nogle gange som et chok, når man kommer til at forstå synspunkter, der er ens egne fremmede. Tag nu for eksempel en samtale jeg

Hvide slaver?

Det er et ofte overset aspekt af amerikansk historie, at en stor del af de immigranter, der kom til landet i kolonitiden ikke begyndte deres nye tilværelse som frie mennesker. For at kunne finansiere overfarten fra Europa var de blevet "indentured servants". De havde indgået en kontrakt, hvor den, der betalte deres rejse, havde krav på deres arbejdskraft i syv år. Deres "ejer" havde tilmed ret til at forlænge deres kontrakter, hvis han ikke syntes, de arbejdede tilfredsstillende. Det er blevet anslået, at omkring halvdelen

af de hvide immigranter, der kom til Amerika i kolonitiden, havde solgt sig selv på sådanne kontrakter. For nogle vedkommende var pengene sluppet op under overfarten, hvis længde i sejlskibenes tid var uberegnelig. Den kunne variere fra en til tre måneder. Ved ankomsten måtte de derfor enten lade sig købe fri eller blive sendt tilbage til Europa. For mange af disse kontraktarbejdere var arbejdsforholdene lige så hårde som de sorte slavers.

engang havde med en polsk-amerikansk præst. Jeg havde sagt noget om "amerikanere", at de ikke var tilbøjelige til at være interesserede i polsk historie, eller noget lignende. Straks var han fyr og flamme.

"Du mener engelsk-amerikanere" sagde han. "I engelske taler hele tiden, som om I var de eneste amerikanere, eller mere amerikanske end andre. De Forenede Staters Historie, udgivet af Scribners forlag, er skrevet udelukkende fra det engelske synspunkt, og det er meget almindeligt. Selv sådan en strålende avis som Chicago Tribune er skrevet af mænd, der lige er kommet herover fra England, og som ikke desto mindre taler om udlændinge, når de mener andre amerikanere end dem af engelsk herkomst. For eksempel sagde de i forbindelse med et bankkrak fornylig, at mange "udlændinge" ville tabe på det. Det, de refererede til, var tysk-amerikanere og andre, der havde været i landet i generationer. En præst, som er født i Baltimore af italienske forældre, og som taler engelsk og italiensk lige naturligt, oplever, at præster, der lige er ankommet fra Irland bliver forfremmet før ham, fordi han er 'udlænding'".

Jeg bemærkede, at hvis jeg tog til Polen, ville han ikke betragte mig som polak. "Nej, det er noget andet" svarede han. "Amerika var tomt, lige åbent for alle nyankomne. Der er ikke nogen grund til, at de engelske skulle bemægtige sig betegnelsen amerikaner. De skulle kaldes yankeer om noget. Det er betegnelsen for engelsk-amerikanere. Der er ikke noget, der hedder en amerikansk nation. Polakker udgør en nation, men De forenede Stater er et land, under en regering, beboet af repræsentanter fra forskellige nationer. Hvad fremtiden angår, har jeg for min del ikke nogen ide om, hvad den vil bringe. Jeg tror ikke, der vil ske en sammensmeltning, et folk sammensat af mange. Polakkerne, bøhmerne og så videre, vedbliver at være det generation efter generation. Schweiz har været en republik i århundreder, men har aldrig fået sin befolkning til at bruge ét sprog. For mit eget vedkommende er jeg tilhænger af ét sprog for De forenede Stater,

"Hvem er vi/de?"

Forsiden på Time Magazine stillede den 4. juli 1991 spørgsmålet "Who Are We?" (på den internationale udgave af tidsskriftet, som er afbildet her, var spørgsmålet ændret til "Who Are They?").

E Pluribus Unum - "Ud af mange, en" - står der på USA's segl. Det udtrykker ideen om, at der ud af mangfoldigheden skal skabes en fælles national identitet. De politiske rammer for fællesskabet har fra begyndelsen været klare. Spørgsmålet "Hvad er vi?" har kunnet besvares med: "Et demokrati, hvor forfatningen sikrer alle borgere en række ukrænkelige rettigheder. Spørgsmålet "Hvem er vi?" har straks været meget sværere at svare på. Ikke desto mindre har det til stadighed trængt sig på siden nationens grundlæggelse, og de, der har forsøgt at besvare det, har oftest måttet tage udgangspunkt i et mere konkret politisk spørgsmål, nemlig "Hvem bestemmer, hvem vi er?"

”

Der er ikke nogen grund til, at de engelske skulle bemægtige sig betegnelsen amerikaner.

Polsk-amerikansk præst, 1910

Amerikanisme er et anliggende for ånden og for sjælen. Vores troskab må helt og holdent være over for De forenede Stater.

Theodore Roosevelt

enten engelsk eller noget andet, som skal bruges af alle. Men der er ikke nogen grund til, at folk ikke også skulle have et andet sprog; det er en fordel, for det åbner flere tilgange til Europa og andre steder”.

Han var indigneret over, at man i loven om indfødsret af 1906 gjorde kendskab til engelsk til en betingelse for at opnå statsborgerskab ... “Hvad er amerikanere?” •

Den amerikanske smeltedigel

I 1908, mens immigrationen var på sit højeste, blev et nyt begreb lanceret i den amerikanske samfundsdebat: USA var en “melting pot” - en smeltedigel for alverdens folkeslag. Udtrykket stammede fra titlen på et skuespil af den engelske jødiske forfatter Israel Zangwill; et skuespil, som hyldede den amerikanske mangfoldighed. “Smeltedigel”-begrebet brød med forestillingen om, at immigranter for at blive amerikanere måtte efterligne de toneangivende WASPs. Processen gik begge veje. Amerikansk identitet var ikke en uforanderlig størrelse, men derimod produktet af de kulturelle ingredienser der nu engang blev smidt i smeltediglen. USA, hed det sig, tog det bedste fra alle kulturer og smeltede det sammen i en ny identitet.

Den amerikanske virkelighed levede sjældent op til dette ideal. Hovedparten af immigranterne bosatte sig i første omgang i etniske enklaver og fandt en identitet som medlemmer af en etnisk gruppe. Om noget havde mødet med den nye verden styrket, ja, i flere tilfælde ligefrem skabt, deres etniske identitet. Hovedparten af de mange der udvandrede fra Europas landdistrikter i 1800-tallet havde primært følt sig knyttet til deres by eller til deres hjemegn. Med opbruddet og mødet med det amerikanske samfund blev de pludselig italienerne, tyskere, osv. - eller rettere: “italiensk-amerikanere”, tysk-amerikanere”, osv.

tekst 10

Theodore Roosevelt om “amerikanisering” af indvandrere (1915)

Allerede i årene før Første Verdenskrig var der adskillige, der hyldede USA som et multikulturelt samfund - en “nation af nationer”. Her får de svar på tiltale af landets tidligere præsident Theodore Roosevelt, der forlanger ubetinget loyalitet over for et sæt af fælles værdier.

- Der er ikke plads i dette land til “amerikanisme” med bindestreg. Når jeg refererer til “bindestregs-amerikanere”, så mener jeg ikke naturaliserede amerikanere. Nogle af de bedste amerikanere jeg nogensinde har kendt var naturaliserede amerikanere. Amerikanere født i udlandet. Men en bindestregs-amerikaner er overhovedet ikke en amerikaner. Dette gælder ligeså meget manden, der sætter “indfødt” foran bindestregen, som det gælder manden, der sætter tysk eller irsk eller engelsk eller fransk foran bindestregen. Amerikanisme er et anliggende for ånden og for sjælen. Vores troskab må helt og holdent være over for De forenede Stater. Vi må nådesløst fordømme ethvert menneske, der har sin loyalitet andetsteds. Men hvis han af et helt hjerte er udelte loyal mod denne republik, så er han, uanset hvor han er født, lige så god en amerikaner som nogen anden. Den eneste helt sikre måde at ødelægge denne nation på, at forhindre enhver mulighed for, at den overhovedet kunne fortsætte med at være en nation, ville være at tillade at den blev et virvar af kævlende nationaliteter, en kompliceret knude af tysk-amerikanere, irsk-amerikanere, engelsk-amerikanere, fransk-amerikanere, skandinavisk-amerikanere, eller italiensk-amerikanere, der hver især bevarer deres separate nationalitet, der hver især af hjertet føler større sympati for europæere af den nationalitet end for andre borgere i den amerikanske republik.

De mænd, som ikke bliver amerikanere slet og ret, er bindestregs-amerikanere, og der burde ikke være nogen plads til dem i dette land.

Den udenlandsk fødte befolkningsgruppe i dette land må være en amerikaniseret befolkningsgruppe - ingen anden slags kan udkæmpe Amerikas kampe, hvad enten det er i krig eller fred. Den må tale sine indfødte medborgeres sprog, den må have amerikansk statsborgerskab og amerikanske idealer.

Ingen af disse mål kan sikres, så længe vi har immigranterkolonier, ghettoer og immigranterbydele, og først og fremmest kan de ikke garanteres, så længe vi kun betragter immigranten som et aktiv i industrien.

Immigranten må ikke få lov til at lade stå til eller til at komme i udbytterens vold. Vores mål er ikke at imitere en af de ældre nationaliteter, men at bevare en ny amerikansk type og så sikre loyalitet over for denne. Vi kan ikke sikre en sådan loyalitet, med mindre vi gør dette til et land, hvor mennesker vil føle, at de ydes retfærdighed, og hvor de også vil føle, at de forventes at opfylde de pligter, som de bliver tildelt. •

Race og etnicitet

Også i dag er den amerikanske samfundsdebat præget af behovet for at placere sig selv og andre i etniske kategorier. Cambodjanere, koreanere og kinesere føler måske ikke, de har særligt meget til fælles, men ved ankomsten til USA bliver de medlemmer af den samme gruppe: asiater. På samme måde bliver folk fra vidt forskellige latinamerikanske lande til "hispanics".

Den etniske identitet har dog aldrig stukket lige dybt for alle grupper. For nogle har den mest været noget, de kunne finde frem og anvende i bestemte sammenhænge; en interesse for bedsteforældrenes hjemland, som mest har manifesteret sig i folkedans, højtid og madlavning. For andre grupper har den etniske identitet derimod været et stigma - en rolle, som det omgivende samfund gjorde, hvad det kunne for at fastholde dem i. Det har især været tilfældet for befolkningsgrupper, som også i hudfarve adskilte sig fra

flertallet i den amerikanske befolkning. Sorte amerikanere, asiater samt landets oprindelige befolkning, indianerne, har i lange perioder slet ikke været inviteret med i smeltediglen. Følgelig adskiller deres versioner af USA's historie sig også fra de hvide immigranter.

De ufrivillige immigranter

Hovedparten af de ca. 33 mio. sorte amerikanere, der i dag bor i USA, har forfædre, som ikke kom til landet af egen fri vilje, men som slaver. Allerede i 1619 blev de første sorte transporteret fra Afrika til Virginia. Et halvt århundrede senere blev der hvert år importeret tusinder af afrikanere til de amerikanske kolonier. I de fleste år mellem 1700 og 1760 kom der faktisk flere sorte slaver end hvide immigranter over Atlanten.

Deres kulturelle og etniske baggrunde i Afrika havde været vidt forskellige. De kom fra forskellige stammer og forskellige hjemegne. Idet de blev bortført og solgt som slaver, blev de imidlertid tvangsintegreret på rekordtid. Pludselig var de alle sammen "negre", og de blev alle regnet for inventar, som andre havde ejendomsretten over. Slaveriet blev retfærdiggjort ideologisk ved at fremstille slaverne enten som brutale undermennesker, som ville være til fare for det hvide samfund, hvis ikke de blev styret med hård hånd, eller som sorgløse barnlige sjæle, som ikke ville kunne klare sig uden deres ejeres beskyttelse.

I bomuldens kongerige

Langt fra alle stater tillod slaveri. Vermont forbød det i 1777, og de fleste andre nordstater fulgte trop i de følgende årtier. Fra 1808 var det officielt forbudt at importere slaver til USA, men samtidig steg behovet for dem i sydstaterne. Her var bomuldsproduktionen blevet revolutioneret, da opfinderen Eli Whitney i 1793 konstruerede en ny høstmaskine. "The cotton gin," som den blev kaldt, gjorde det 50 gange hurtigere at skille den rå bomuld fra bomuldsplanten, og med et slag blev bom-